

ЕЛИЗАРИЯ РУСКОВА

ДОГМАТА НА „МОДЕРНОТО“ В МОДЕРНАТА СКАНДИНАВСКА ДРАМА – ПОЗИЦИЯТА НА БЪЛГАРСКАТА ТЕАТРАЛНА КРИТИКА ОТ ПЪРВАТА ТРЕТИНА НА ХХ ВЕК

Статията разглежда понятието „модерно“ в съвременната скандинавска драма (Ибсен, Стриндберг, Хамсун) според представите на българската театрална критика през първата третина на ХХ век. Двете парадигми са „тенденция“ и „субективност.. „Тенденция“ означава справяне със съвременните социални идеи, които им осигуряват публичност. Тази драма също се разглежда като оправдание на субективността, на състоянията на самосъзнанието, на индивидуалността. В началото на века „тенденцията“ в съвременната скандинавска драма е обща тема, която доминира над нейната „субективност“. През 20-те години на ХХ в. новите социални условия променят парадигмата на „тенденцията“ и намаляват нейната актуалност. „Субективността“ сега се разглежда като изследване на подсъзнанието и автентичността. Скандинавската модерна драма продължава да се „отваря“ пред българската театрална критика. Двете теми на „тенденцията“ и „субективността“ функционират като инварианти, които създават нови концепции и идеи.

Ключови думи: български прочит на модерната скандинавска драма, българска театрална критика, тенденция, субективност